

Bjørnejegeren Mikael Bell.

Mange forestiller seg at det bare var Bardu og Målselv som fostret store bjørnejegere. Det er imidlertid ikke helt i overensstemmelse med de faktiske forhold. Blandt annet bodde det en navngjeten bjørnejeger på Finnsnes på midten av 1800 tallet: Mikael Bell.

Han kom til Lenvik som omvandrende skreppekar og handlet med store og små og med stort og med smått. Heimplassen til Mikael Bell var Selbu i Trøndelagen hvor han hadde slekta som var av solid bondeætt. Etter hva det berettes skal denne slekta opprinnelig ha kommet fra Skottland og det høres ikke urimelig ut skal en dømme etter navnet.

I Selbuskogene hadde Mikael Bell lært seg den vanskelige og farlige kunsten å jakte på bjørnen, den tids mare for alle husdyrholdere. Selv med våre dagers pålitelige rifler som kan lades om på brøkdeler av sekunder er bjørnjakt langt fra ufarlig, men i de dager med munnlader, ladestokk, kulepung og krutthorn var det litt av en operasjon å lade om. Enhver kan tenke seg konsekvensene av en bom eller en skadeskyting.

Opp gjennom Kaperdalen på Senja kom det et følge på tre menn på ski gjennom bjørnekrattene langs elva en lys vårmorgen. Det var Mikael Bell i jaktdrakt av rød ullstoff med grå striper og jegerlue etter beste engelsk skikk. I den ene handa bar han den lange skistaven med pigg, og i den andre munnladeren. Varlig og vannrett slik at det ikke skulle ugreies. Det var på den tiden av året da bjørnen kunne tenkes å ta seg en tur ut for å lufte den magre og sultne skrotten sin. Bak Mikael Bell gikk det to karer av fjellfolket på Høgli på Senja. Den ene med en stor rytterpistol og øks, og den andre et langt bjørnespyd og begge med arrige tanker om denne bjørnefangsten som hadde slått ku og sau på høstbeite.

Det var planen at bjørnen skulle tas i hiet som var lokalisert i ura oppfor juvet ved Kaperdalsfossen. Allerede ved Svanelvmoen hadde de tatt over elva, og holdt høyre bredd oppover for å komme over og bak hiet uten å behøve å krysse elva.

I snømassene var det ikke lett å få øye på inngangen til hiet, men de to karene som hadde sett det forrige høst, hadde tatt godt merke og det varte ikke lenge for det var nøyaktig lokalisert. De staket opp og grov bort det tynne snølaget som dekket inngangen og snart kunne de kjenne rovdrylukta i den varme luften som strømmet opp fra hiet.

De hogg ei laglig tørrfuru og gjorde opp varme foran inngangen. Mikael Bell stilte seg på post over og rett bak hiet. Da varmen hadde fått godt tak og brent de tynneste greinene til aske, ble resten av den brennende tyria skjølvet syndende, fresende og rykende ned i hiet.

De hørte det brumme der inne og ut kom bjørnen. Fort, argsint og gretten. Men Mikael Bell hadde lagt an og i det samme den lodne bjørnekroppen var ute, dundret skuddet og svartkrutteimen blandet seg med røyklukt og teven av rovdyr.

Den bjørnen skulle ikke rive mer sau eller ku etter at skuddet hadde truffet der det skulle, i nakken.

Men Mikael Bell var ikke bare bjørnejeger, selv om mange av disse rovdyrene måtte late livet for hans treffsikre skudd. Blandt annet den siste bjørnen i Gumpedalen som hadde gjort uvanlig stor skade på buskapen deroppe. —

Etter at Bell kom hit opp giftet han seg med Ingeborg Winther, kjøpte Finnsnesodden og han drev det og dampskipseksp. der i mange år. Dessuten var han ordfører i Lenvik i 30 år, og det er mange tildragelser som kan berettes om ham — men det får bli en annen historie.